

på det allerseneste, hvor en arbejdsgiver ønskede at ansætte en person med et forkert efternavn og havde den gode eller dårlige skik at snakke med sine ansatte om det, og hvor de ansatte så sagde: Nej, ham vil vi ikke have, for vi ved aldrig, hvornår vi får en kniv i ryggen! Med den holdning er det jo ikke nemt at få rettet op på noget her i samfundet, så bliver det kun ringere. Men vi tror på, at de mange ting, der er i gang, kan være med til at forbedre forholdene, og at vi i øvrigt alle sammen skal hjælpe til med at ændre holdningerne.

Men vi tror, at det her er for bureaukratisk og for firkantet, så vi kan ikke tilslutte os beslutningsforslaget.

Ole Sohn (SF):

Nu er det selvfølgelig en lidt speciel situation, jeg er blevet bragt i, for jeg føler det, som om jeg bliver kvalt – kvalt i velvilje.

Stort set alle, med et par undtagelser, har udtalt sig positivt om forslaget og intentionerne bag det og for en stor dels vedkommende også om selve indholdet. Men alligevel kan man ikke stemme for forslaget, så indtil videre nøjes jeg med fru Susanne Clemensens ord om, at det er vigtigt, at der bliver sat fokus på spørgsmålet, og at debatten her kan bidrage yderligere til det.

Jeg synes også, det er væsentligt, at vi får sat fokus på spørgsmålet, og jeg vil også gerne sige, at intentionerne bag vort beslutningsforslag er ikke, at man via lovgivningen skal regulere alt om etnisk ligestilling på arbejdsmarkedet. Intentionerne er at give et kærligt, men bestemt skub til erhvervslivet og arbejdsmarkedets parter, for det er der behov for.

Det er klart, at vi ikke kan sikre en etnisk ligestilling alene gennem lovgivningen. Men det er jo sådan, at hvis man prøver at se lidt tilbage i tiden på det, der skete med hensyn til ligestilling op gennem 1970'erne og 1980'erne, da vi lavede den første lovgivning om ligestilling mellem kønnene, fungerede det jo i en kombination mellem at sætte fokus på spørgsmålet om kønsdiskriminering via lovgivningen og samtidig påvirke arbejdsmarkedets parter og erhvervslivet. På den måde kan man sige, at der har været en vekselvirkning mellem lovgivning og holdningsbearbejdelse, og det mener vi faktisk også der er behov for i spørgsmålet om etnisk ligestilling.

Virkeligheden er jo – for at tage et par eksempler – at blandt de, der i dag er arbejds-

løse, er 35 pct. nydanskere eller indvandrere. En af årsagerne er mangel på uddannelse, men der er en anden væsentlig faktor, som er blevet dokumenteret, nemlig at hver tredje indvandrer oplever direkte diskrimination i forbindelse med jobansøgninger. Det bør dog få os til at sige: Jamen der skal sættes mere turbo på ligestillingen.

Et andet eksempel, som er blevet offentliggjort i går i forbindelse med Rockwoolrapporten, viser, at kun 72 pct. af de mandlige indvandrere i alderen fra 25 til 49 år, der kommer fra lande uden for EU, er tilknyttet arbejdsmarkedet, mens gennemsnittet i EU er på 87 pct., og ser vi på Frankrig – som i øvrigt har en meget stor gruppe indvandrere – er man helt oppe på 91 pct. på arbejdsmarkedet. Også her viser virkeligheden, at der er lang vej igen herhjemme.

Vi kan tage den yngre generation, unge i alderen fra 20 til 29 år. Her er det blandt nydanskerne kun halvdelen, der er i gang med eller har afsluttet en kompetencegivende ungdomsuddannelse, mens to tredjedele af de unge indfødte danskere får en uddannelse. Vi ser altså på område efter område, at der er en skævvridning.

På en måde er det jo fuldstændig ulogisk, at vi er i den situation, at vi har store grupper af uudnyttede ressourcer blandt nydanskerne, når erhvervslivet råber på, at de ikke kan få indfriet behovet for faglært arbejdskraft. Jamen hvorfor tager de så ikke kun fat i nydanskerne, men også i de unge danskere, som ikke kan få praktikpladser? Der er jo et misforhold mellem, at der er et behov hos erhvervslivet, og at en stor mængde ressourcer i form af arbejdskraft, som for en stor dels vedkommende enten er kvalificeret eller relativt hurtigt kan blive det, ikke kan komme ind på arbejdsmarkedet. Derfor mener jeg faktisk, det er vigtigt, at vi sætter fokus på den diskrimination, der finder sted, og det er den knude, vi ønsker at løsne med vort beslutningsforslag.

Men når det så er sagt, vil jeg gerne sige, at jeg selvfølgelig er meget glad for specielt ministerens og også de øvrige ordføreres bemærkninger om, at man er enig i, at spørgsmålet om etnisk ligestilling på arbejdsmarkedet er et vigtigt spørgsmål, og at det er vigtigt at undgå, at der sker en marginalisering. Til gengæld vil jeg da erklære mig enig i, at lovgivning ikke kan gøre det alene, men at arbejdsmarkedets parter også må gøre deres til det. Derfor er det selvfølgelig positivt, at LO, DA og KL har overtaget